

[Gert Petersen.]

overensstemmelse med de valgløfter, som vi har givet til vælgerne, og det må betyde, at der er grænser, når det kommer til principielle spørgsmål, for SFs samarbejdsvilje. Vi kan ikke yde støtte, som jeg sagde tidligere, til en konservativ politik, og slet ikke, når der bør være flertal for andet, for noget bedre end en konservativ politik.

Guldborg: Når jeg tager ordet igen, er det, fordi jeg har den opfattelse, som også er bekræftet af indlæg fra ministeren for offentlige arbejder, at vi med hensyn til hensigter og mål ser meget ens på tingene, og så synes jeg, det er rigtigt at være omhyggelig med også at få dækket ind, hvis der skulle være mulighed for, at der alligevel er visse misforståelser.

Jeg vil gerne for det første sige, at jeg opfatter det, som vi skal beskæftige os med i den kommende samling inden for trafikområdet, sådan, at vi skal lave en plan, og deri må der indgå dette, at det er en samtidig beslutning om mange ting, som ikke skal laves samtidig. Ellers er der ingen mening i det, for hvis det bare er at beslutte, at alting skal laves på én gang, så kalder jeg det ikke en plan — og jeg er helt overbevist om, at det er det, der er meningen; det lå også i ministerens svar.

Men dér, hvor jeg gerne ligesom ville prøve at sikre mig, at der ikke er nogen misforståelse, var — det er måske noget, jeg selv har givet anledning til med min måde at sige tingene på — i omtalen af spørgsmålet om ressourcer. Jeg er enig i og sagde også udtrykkeligt, at der ikke er tvivl om, at disse opgaver, også selv om de lægges i en plan over en vis periode, er af en sådan størrelse, at de både med hensyn til arbejdskraft og med hensyn til kapital ligger ud over, hvad man har fornemmelsen af vi kan magte, når vi ser det i sammenhæng med de meget store erhvervsmæssige udviklingsmuligheder, folkeafstemningen har givet os og ændringen af markedsforholdene i Europa giver os — de skal også udnyttes.

Min begrundelse for ikke mindst i spørgsmålet om det skandinaviske samarbejde at nævne dette som en mulighed, var imidlertid ikke den, at man derved trak nogle ressourcer til, som man ellers ikke havde. Men jeg føler mig helt overbevist om, at det gæl-

der alle disse vigtige dele af det, at de har en sådan interesse, at Danmark som eneadministrator af disse ting udmærket, hvis vi vil, kan tilvejebringe disse ressourcer både i form af kapital og arbejdskraft ud over det, der er til rådighed i forbindelse med disse projekter. Det tror jeg også ministeren mener. Meget vel, hvis vi vil. Det er derfor, der er en anden situation, og det er derfor, jeg har rejst den sag. Det er derfor, der formentlig er en anden situation i det nordiske eller skandinaviske samarbejde, hvor man vel nok må sige, at det på et tidligere tidspunkt kunne få karakter af, at vi fra dansk side ligesom søgte hjælp til bl. a. at løse den meget store opgave, der her er tale om, og hvor det måske — det ved jeg ikke — var medvirkende til, at vi ikke nåede længere. Det, jeg så gerne vil have præciseret nu, er, at vi i den tidligere regering, hvor jeg jo havde ansvaret for dette, nødvendigvis måtte konstatere, at der ikke var den basis under de dagældende forhold, og jeg synes ligesom jeg skylder at gøre opmærksom på, at situationen nu efter min opfattelse er anderledes end den, jeg måtte konstatere: at det nu ikke i og for sig så meget er spørgsmålet om ressourcer, men om, at der findes en fælles skandinavisk interesse i, at den sag bliver ordnet på en måde, som vi alle sammen er med til, og det er efter min mening noget andet.

Måske må jeg have lov til, nu da jeg har taget ordet igen, at komme med en enkelt bemærkning til noget, som statsministeren kun lige berørte i sit indlæg, også med henblik på eventuelt at undgå fejlfortolkning eller misforståelser. I forbindelse med spørgsmålet om formuekoncentrationer omtalte statsministeren boligområdet som et særligt formuekoncentrationsområde — sådan opfattede jeg det i hvert tilfælde. Jeg vil gerne spørge, om ikke det er en forkert opfattelse. For i hele omtalen af økonomisk demokrati, sådan som det beskrives også af statsministeren her, forstår jeg det på den måde — vi kan godt sige, vi bruger etiketter, somme tider bruger vi nye etiketter på ting, vi har set før — at nu vil man gerne gøre et stykke arbejde for at brede adgangen til at være ejer og medejer ud til den videst mulige del af befolkningen, deriblandt også dem, der er med til at producere. Men hvis dette er synspunktet, må man vel nok sige,